

товестіаторство. Той може да иска да стане същѣ прѣсвѣтлѣйшій! Той иде все на голѣмо.

И наистинѣ, той бѣ единъ, кой-то желаше за истинно голѣмы работы, а не както подлизицы-ты и пълзящи-ты чиновницы, както Българи-ты, кои-то, като заборавахъ за народно-то достоинство, пристаяхъ на освоители-ты мысли и търсахъ наградъ у чуждинца. Негово-то желаніе ся основаваше на крайне пожъртованіе за отечество. Той безъ титлѣ и чинъ усѣщаше ся пò-горень, пò-добръ, пò-врѣдень отъ всички-ты сановницы, квесторы и коморници, дори и отъ самыа кесарь. Той обичаше. А както всяка милость трѣбва да ся отnosi на нѣкакъвъ прѣдмѣтъ, кой-то подбужда у други-ты склонность, равнодушность, или отважность, или пѣкъ любовь, равнодушность или мръзость: така ся и спріятелява съ оныя и милвагы, които обичать любезный прѣдмѣтъ, камъ равнодушны-ты е равнодушень, на пріатели-ты пріатель, а камъ ненавистницы-ты ненавистникъ. Това е логыка на чувствуваніе-то. Ясень обичаше отечество-то. Негови-ти съотечественници, кои-то носяхъ на плещы-ты си кесарскъ свободѣ, и надѣяхъ ся на чужды титлы, не го (отечество-то) обичахъ; спорядъ това и тойгы не обичаше. Гърци-ти мразяхъ отечество-тому, та затова и той мразяше тѣхъ. Негово-то чувствуваніе за отечество бѣ везано съ връзкы, пò-якы отъ всичко на свѣта, отъ всички фамилярны отношенія, та затова мръзость-та му не допушаше Христіанско прощеніе непріателю. Защо-то тыя непріатели не бѣхъ негови лични непріатели. Не можеше, нѣмаше право да имъ прости, защо-то тыя непріатели бѣхъ непріатели българскы. Не можеше, нѣмаше право да имъ прости, защо-то прѣди да ся помысли за прощаваніе, трѣбваше най-напрѣдъ да ся исправи кривда-та